

Jurisprudentie

Zaak T-530/18

**Roemenië
tegen
Europese Commissie**

Beschikking van het Gerecht (Achtste kamer) van 30 april 2019

„Beroep tot nietigverklaring – ELGF en Elfpo – Uitvoeringsbesluit van de Commissie – Kennisgeving aan de adressaat – Bekendmaking van het besluit in het Publicatieblad van de Europese Unie – Beroepstermijn – Beginpunt – Tardiviteit – Niet-ontvankelijkheid”

1. *Beroep tot nietigverklaring – Termijnen – Van openbare orde – Beginpunt – Kennisgeving – Besluit van de Commissie tot onttrekking aan financiering door de Europese Unie van bepaalde uitgaven van de lidstaten in het kader van het ELGF en het Elfpo – Latere publicatie van het besluit in het Publicatieblad – Geen invloed (Art. 263, zesde alinea, en 297, lid 2, derde alinea, VWEU)*

(zie punten 22-25, 27-32, 36-38, 42-47)

2. *Beroep tot nietigverklaring – Termijnen – Beginpunt – Kennisgeving – Begrip (Art. 263, zesde alinea, en 297, lid 2, derde alinea, VWEU)*

(zie punt 26)

3. *Beroep tot nietigverklaring – Termijnen – Van openbare orde – Beginpunt – Kennisgeving – Geen invloed van zuiver formele vergissingen (Art. 263, zesde alinea, en 297, lid 2, derde alinea, VWEU)*

(zie punten 48-58)

Samenvatting

In de zaak die heeft geleid tot de beschikking van 30 april 2019, Roemenië/Commissie (T-530/18), was het Gerecht aangezocht in een door Roemenië ingesteld beroep tot gedeeltelijke nietigverklaring van een uitvoeringsbesluit van de Commissie tot onttrekking aan financiering door de Europese Unie van bepaalde uitgaven die de lidstaten hebben verricht in het kader van Europese landbouwfondsen.¹ Bij dit besluit had de Commissie onder meer ten aanzien van

¹ Uitvoeringsbesluit (EU) 2018/873 van de Commissie van 13 juni 2018 tot onttrekking aan financiering door de Europese Unie van bepaalde uitgaven die de lidstaten hebben verricht in het kader van het Europees Landbouwgarantiefonds (ELGF) en het Europees Landbouwfonds voor plattelandontwikkeling (Elfpo) (PB 2018, L 152, blz. 29).

Roemenië een financiële correctie van ruim 90 miljoen EUR toegepast. Deze zaak bood het Gerecht de gelegenheid om nader te preciseren wat het beginpunt is van de termijn om een beroep tot nietigverklaring in te stellen tegen een handeling van individuele strekking, zoals een krachtens artikel 297, lid 2, derde alinea, VWEU vastgesteld besluit, wanneer deze handeling op twee verschillende wijzen ter kennis van de adressaat ervan is gebracht. In casu was de bestreden handeling namelijk op 14 juni 2018 ter kennis gebracht van de permanente vertegenwoordiging van Roemenië bij de Europese Unie en op 15 juni 2018 bekendgemaakt in het Publicatieblad van de Europese Unie.

Om te beginnen riep het Gerecht in herinnering dat volgens artikel 263, zesde alinea, VWEU een beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld binnen twee maanden te rekenen, naargelang van het geval, vanaf de dag van bekendmaking van de bestreden handeling, vanaf de dag van kennisgeving van deze handeling aan de verzoeker of, bij gebreke daarvan, vanaf de dag waarop deze van de handeling kennis heeft gekregen. Bovendien worden volgens artikel 60 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht de procestermijnen verlengd met een forfaitaire termijn wegens afstand van tien dagen en bepaalt artikel 59 van dit Reglement dat wanneer de termijn voor het instellen van beroep tegen een handeling van een instelling ingaat door de bekendmaking van die handeling in het Publicatieblad, hij moet worden berekend vanaf het einde van de veertiende dag volgend op de datum van die bekendmaking.

Vervolgens verklaarde het Gerecht dat de in aanmerking te nemen datum voor de vaststelling van het aanvangstijdstip van de termijn om een beroep tot nietigverklaring in te stellen de datum van bekendmaking in het Publicatieblad is wanneer het VWEU voorziet in die bekendmaking, die een voorwaarde voor de inwerkingtreding van de handeling is, terwijl in de andere in artikel 297, lid 2, derde alinea, VWEU vermelde gevallen, waaronder het geval waarin het besluit de adressaat vermeldt, de datum van kennisgeving bepalend is. Zo is in het geval van een handeling waarin de adressaten worden vermeld, alleen de aan de adressaten betekende tekst authentiek, ook al is die handeling ook in het Publicatieblad bekendgemaakt. In casu wordt Roemenië in het bestreden besluit uitdrukkelijk vermeld als adressaat en is dat besluit ten aanzien van deze lidstaat dus van kracht geworden met de kennisgeving ervan. De beroepstermijn is ingegaan vanaf deze kennisgeving en aangezien artikel 59 van het Reglement voor de procesvoering geen toepassing kan vinden, is deze termijn, met inbegrip van de termijn wegens afstand, verstreken op 24 augustus 2018. Derhalve heeft het Gerecht geoordeeld dat het door Roemenië op 7 september 2018 ingestelde beroep te laat is ingesteld en dus niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Tot slot heeft het Gerecht onderstreept dat de argumenten van verzoekster deze conclusie niet kunnen ontkrachten.

Roemenië heeft in dit verband allereerst gesteld dat uit het ontbreken van een correlatie tussen het beginpunt van de termijn voor het instellen van een beroep tot nietigverklaring van een handeling van een instelling en het tijdstip waarop die handeling in werking treedt of rechtsgevolgen sorteert, volgt dat in casu de datum van bekendmaking van de bestreden handeling in het Publicatieblad als beginpunt van deze termijn zou kunnen worden beschouwd, ook al had dit besluit ten aanzien van deze lidstaat reeds gevolgen gesorteerd als gevolg van de eerdere bekendmaking ervan. Het Gerecht heeft onder meer geoordeeld dat dit betoog berust op een verwarring tussen de voorwaarden voor ontvankelijkheid van een beroep tot nietigverklaring, zoals bedoeld in artikel 263 VWEU, en de voorwaarden betreffende de geldigheid van de handeling waartegen een dergelijk beroep is gericht.

Ten tweede heeft Roemenië aangevoerd dat het een reeds lang bestaande en vaste praktijk van de Commissie is om besluiten zoals het in casu in geding zijnde besluit bekend te maken in het Publicatieblad en deze tegelijkertijd aan de adressaten ervan mee te delen. In deze atypische situatie moest volgens deze lidstaat de bekendmaking van deze besluiten in het Publicatieblad het beginpunt van de beroepstermijn zijn. Het Gerecht heeft opgemerkt dat, gesteld al dat een dergelijke praktijk bestaat, voor de berekening van de beroepstermijn moet worden uitgegaan van de kennisgeving van dat besluit en niet van de bekendmaking ervan in het Publicatieblad wanneer die later heeft plaatsgevonden. Bovendien garandeert juist het feit dat de kennisgeving als enig criterium wordt gehanteerd voor het beginpunt van de termijn voor het instellen van een beroep tot nietigverklaring van handelingen waarbij de adressaten ervan worden vermeld, de rechtszekerheid en een effectieve rechterlijke bescherming, in tegenstelling tot een hybride oplossing waarbij de adreassaats van een handeling aan wie deze handeling naar behoren ter kennis is gebracht, nog steeds moet navragen of die handeling eventueel in het Publicatieblad zal worden bekendgemaakt, welke bekendmaking niet verplicht en dus onzeker is.

Ten derde heeft het Gerecht met betrekking tot het argument dat er verschillen bestaan tussen de in het Publicatieblad bekendgemaakte tekst en de ter kennis gebrachte tekst, die onvolledig zou zijn, in herinnering geroepen dat de kennisgeving de verrichting is waarbij de auteur van een handeling van individuele strekking die handeling meedeelt aan degenen tot wie zij is gericht en hen aldus in staat stelt kennis te nemen van de inhoud ervan en van de redenen waarop zij is gebaseerd. Bovengenoemde verschillen zijn van ondergeschikte aard en hebben Roemenië dan ook niet belet om de inhoud van de bestreden handeling voldoende duidelijk en nauwkeurig te kennen en de motivering ervan te begrijpen. Derhalve hebben zij geen gevolgen voor de toepassing van de termijn voor het instellen van een beroep tot nietigverklaring.